

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

„JSI PRO MNE DAREM A CESTOU KE SVATOSTI“

Milá schönstattská rodino, před měsícem se k vám dostal říjnový Spoj nás speciál s tímto krásným ročním proudem, který je plný inspirace. P. Heinrich Walter přinesl ve svých přednáškách velmi přitažlivou, lidskou cestu ke svatosti. Tou cestou jsou vzájemné vztahy lásky - atmosféra lásky, atmosféra domova.

Právě tuto atmosféru jsme mohli společně zažívat na říjnovém týdnu a P. Heinrich k ní velmi přispěl svojí srdečností i zájmem o naši schönstattskou rodinu.

Jak moc to připomíná atmosféru našich svatyněk s milostí zážitku domova, vnitřní proměny a apoštolské horlivosti.

O Vánocích, na které se připravujeme, toužíme zažívat atmosféru domova zvláštním způsobem. Společně se sv. Josefem, Pannou Marií se těšit z narození Ježíše, ale těšit se i z toho, že můžeme žít my, být spolu a dělat si vzájemně radost.

Jak můžeme lépe prožít Vánoce a zároveň co si z prožitku Vánoc vzít i do všedních dnů? P. Heinrich ve své přednášce na Říjnovém týdnu o svatosti vyzdvihuje důležitost atmosféry:

A umění naší pedagogické práce by mělo spočívat v tom, vytvořit atmosféru k růstu. Já rád mluvím o klimatu růstu, ovzduší růstu. Jsou tady dva botanici a ti vědí, jak to chodí ve skleníku. Že je potřeba vytvořit atmosféru, ve které ta rostlina – jedno z jakého kontinentu – může růst. A myslím, když jde

o svatost, jde právě o to, abychom si vzájemně pomohli vytvořit atmosféru k růstu, aby tato vazba na Boha, na dílo, na věci, na lidi mohla růst.

Myslím, že proto jsme tady. Vždycky, když se schönstattští sejdou, jde o tohle klima růstu. A chceme vytvořit atmosféru, kde nám dělá radost stávat se lepšími. A pak je hezké být spolu a pak rádi přicházíme a rádi o tom vyprávíme. Myslím si, že takhle je to v tom malém v rodině a takhle je to i ve velkém, když jsme tady dnes spolu. Rád říkám: když je to klima v pořádku, ve společenství se pak ty důležité věci dějí samy od sebe. Znáte to doma. Někdy je atmosféra, kdy nemusíme nic říkat a děti dělají všechno samy. Pak nemusím dokonce říkat ani manželovi, aby přinesl brambory ze sklepa, protože už je donesl. Většinou zůstane po jídle v kuchyni slušný nepořádek, ale jednoho dne prostě všichni přijdou a pomůžou. Aniž bych řekl jediné slovo. Stejně jako v rodině to můžete zažít na táboře a dokonce i v práci. Když je to ovzduší, atmosféra v pořádku.

Samozřejmě se můžeme ptát, co nám může pomoci, aby tato pozitivní atmosféra lásky a vztahů mohla

vzniknout. P. Heinrich kromě jiného říká:

Ještě se vrátím k tomu tihnutí k lásce. Láska nám dává správný postoj ke všemu, co existuje. Láska znamená: říkám pozitivní ANO k někomu, kdo je: je dobře, že jsi. A právě na tomto základě může vzniknout vazba. Ty se pro mě staneš důležitým. Ale také nějaká věc se pro mě může stát důležitou. Slyšel jsem, že někteří prodělali rogeriánský výcvik. Tam jsou zdůrazněny jako důležité postoje úcta, empatie a ocenění. Přestože se s tímto nemohl P. Kantenich osobně srovnávat, protože Rogers přišel později, je obsah toho základního nastavení naprosto stejný. V etosu a ideálu výchovy přichází toto téma - zvláště úcta. Úcta dává klíč k druhému člověku. Empatie je vcítění. P. Kantenich stále mluví o schopnosti vcítit se. Vcítit se do situace člověka nebo třeba společenství. My všichni víme, jak důležité je ocenění. I Písmo o tom mluví. Mluví o tom, že druhý je důležitější než já. To zůstane jako úkol až do konce lidstva.

Když mluvíme o důležitosti vazby pro cestu ke svatosti, tak to je něco, na čem musíme pracovat: úcta, vcítění, ocenění. Toto jsou cesty ke svatosti. Já budu o svatosti mluvit zítra, ale vy už cítíte, že to je jiný

pojem svatosti, než na jaký jsme zvyklí, než jak ho známe z tradice.

P. Heinrich další den přibližuje dnešní cestu ke svatosti:

Pak se podívejme ještě na papeže Františka. V březnu zveřejnil apoštolskou exhortaci „Radujme se a jásejme“ o povolání ke svatosti v současném světě. Takže svatost není něco starého, zaprášeného, ale je to radost a jásos. Tady vidíme, jaká změna nastala v chápání svatosti. Svatost má co do činění s vyzářováním, s leskem. Říká, že svatost je nejkrásnější tvář církve. To je nádherný obraz. Tedy položme si otázku, kdy má moje žena tu nejkrásnější tvář? Kdy můj muž vypadá nejlépe? Pravděpodobně, když je šťastný. Tedy, to je ta cesta. Když jako křesťané budeme šťastnější než ostatní. Ta krásnější tvář naší společnosti. A potom říká papež: „Nejde o ty svaté, o ty dva, tři, kteří byli ti největší v daném století, ti teologové, ale dnes jde o tebe a o mě. My všichni jsme povoláni. Máme vydat osobní svědectví tam, kde žijeme.“ Pak říká: „Jsi ženatý/vdaná? Pak buď svatý tím, že svého muže/svou ženu miluješ a staráš se o ni tak, jako to Kristus dělal se svou církví. Jsi

dělníkem? Pak se staň svatým tím, že děláš práci pro své bratry a sestry poctivě a odborně. Jsi na odpovědné pozici? Pak buď svatý tím, že pracuješ pro obecné dobro a zříkáš se svých osobních zájmů.“ Vidíme tedy, že svatost tak, jak ji papež popisuje, je jednoduše člověk, který je lepší, šťastnější, člověk, který něco vyzáruje.

Bůh si přeje, abychom byli šťastní - byli tou nejkrásnější tvář církve. On k nám má velikou úctu, úžasně nám rozumí a soucítí s námi, umí nás ocenit už jen za snahu a touhu žít dobře, i když se nám to mnohdy moc nedaří.

On Svatý, nám nabízí svatost, která je radostí, která přitahuje, která je nakažlivá. Atmosféra, která prostupuje i všední život - nejen sváteční chvíle. Ale možná právě sváteční chvíle, kdy může být jednodušší pochopit to podstatnější, nám mohou být inspirací i do všedních dnů.

Opět několik otázek k popřemýšlení:

1. Vzpomínám si na situace, kdy jsem měl chuť pro druhé něco udělat, potěšit je? Co mi k tomuto postoji asi pomohlo?

2. Umím si představit, že má ze mne Bůh a Panna Maria radost - že jsou rádi, o co všechno se snažím? Že se na mě při tom rádi dívají? Že mne umí ocenit? Pochválit?

3. Napadá mne, kde bych se mohl s tímto postojem dívat na mé blízké? Šlo by něco z toho i nějak vyjádřit?

4. Někdy můžeme brát Vánoce už nějak automaticky - co k nim patří, jak to připravit, kdo co udělá. Co mi o Vánocích dělá zvláště radost? Co je pro mne důležité? Napadá mne, jak to mají moji blízcí? Co může být pro ně tím důležitým?

5. Bylo by možné si to případně vzájemně říci? Buď společně, či jednotlivě a třeba zkusit kreativněji uskutečnit alespoň nějaký aspekt z přání každého z vás?

6. Mohli bychom ze zážitku blízkosti a radosti obdarovat i někoho, pro koho mohou být Vánoce spíše náročné?

7. Co by mi mohlo pomoci něco z té krásné, motivující atmosféry Boží lásky uchovávat i ve všedních chvílích? Napadá mne nějaký obraz, věta, vzpomínka, zážitek, které by mi pomohly tuto atmosféru podpořit?

Milá schönstattská rodino, přeji vám, krásné a radostné prožití Vánoc... tajemství toho, že Bůh se stal jedním z nás, spojil se nerozlučně s námi a pozdvihl tak lidství k obrovské důstojnosti, svatosti... Každý vztah lásky je pro nás velikým darem, radostí a cestou ke svatosti. Ať si tuto atmosféru a blízkost vztahů o Vánocích udržíte co nejdéle do všedních dnů.

Posílám Vám požehnání a vyprošuji zažívání blízkosti a lásky Panny Marie, Josefa i narozeného Ježíše a proměňující sílu atmosféry jejich lásky.

*V úmluvě lásky,
+ P. Daniel Bořkovec*

Citované texty jsou z přednášek P. Heinricha Waltera z Říjnového týdne 2018 a jsou ke stažení v Říjnovém speciálu Spoj nás na našich stránkách

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz.